Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 100 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN**
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV*-wet").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak
1.1. Verzoekster die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 maart 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 15 juli 2024. Verzoekster werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en haar advocaat was aanwezig tijdens het persoonlijk onderhoud.

1.3. Op 6 maart 2026 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- Lidstaat) die luidt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Sheekhaal clan te behoren. U verklaarde geboren te zijn op […] 1997 in Mogadishu en op 10-jarige leeftijd verhuisde u naar de stad Jilib gelegen in het gelijknamig district in de provincie Middle Juba. In juli 2021 verliet u Somalië en reisde naar Roemenië,

waar u op 27 november 2021 een verzoek om internationale bescherming deed. Er werd u op 13 januari 2022 de vluchtelingenstatus toegekend. Na een verblijf van tweeënhalf jaar in Roemenië besloot u het land te verlaten omdat u moeilijkheden ondervond op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en onderwijs. U gaf uw Roemeense identiteitskaart aan een smokkelaar die u in ruil daarvoor een busticket kocht naar België. U kwam aan in België op 6 juli 2024 en diende op 15 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u een medisch attest voor. Op 10 april 2025 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek om internationale bescherming omdat er u reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere EU-lidstaat, namelijk Roemenië. U ging in beroep tegen die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In uw verzoek verwees u naar het meest recente AIDA rapport van 2024 over Roemenië waarbij u stelt dat de moeilijkheden die u ondervond op het vlak van werkgelegenheid en gezondheidszorg onderschreven worden door dit rapport. Verder verwees u ook nog naar een rapport van de Amerikaanse ambassade in Roemenië van 2023 over politiegeweld ten aanzien van (kandidaat)vluchtelingen, waarmee u een beeld wilt scheppen over hoe ze onthaald worden in Roemenië. Tot slot werd in het verzoekschrift ook nog benadrukt dat u omwille van uw profiel van jonge vrouw bijzonder kwetsbaar bent en dat culturele en sociale barrières uw toegang tot basisrechten beperken. De beslissing van het CGVS werd op 11 december 2025 vernietigd door de RvV omdat hij niet over de meest recente informatie met betrekking tot de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Roemenië beschikte.

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Roemenië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. U verklaart dat er u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Roemenië en dat er u een verblijfskaart werd afgeleverd die geldig is tot 17 april 2027 (CGVS, p. 8; blauwe map stuk 1).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,… Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest

elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].
Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Romania. AIDA/ECRE, August 2025 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/ uploads/2025/08/AIDA-RO_2024-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften. Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.
Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Roemenië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, in het opvangcentrum een kamer moest delen met mannen en dit een probleem voor u vormde (Vragenlijst CGVS, 15.1.2025, vraag 5), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U verklaart dat u na de toekenning van uw vluchtelingenstatus verplicht het opvangcentrum moest verlaten en dat u dakloos was.
Hoewel deze situatie betreurenswaardig is moet er opgemerkt worden dat u hulp zocht en vond bij andere Somaliërs en Arabische meisjes in Boekarest. Enkele maanden nadat u het opvangcentrum had verlaten vond u via Arabische meisjes zwartwerk. U ging aan de slag als dienstmeisje bij verschillende Turkse gezinnen, die u ook onderdak boden. Daarnaast vond u ook tegen betaling tijdelijk onderdak bij andere Somaliërs. Op de momenten dat u niet kon werken, beweert u op straat te hebben geslapen, in de buurt van hotels of in een winkelcentrum, en voedsel te hebben gekregen van andere Somaliërs (CGVS, p. 11 en 12). Uit deze verklaringen blijkt dat u zich, ondanks de obstakels waarmee u werd geconfronteerd, wist te redden en erin slaagde contacten te leggen met mensen die u hulp konden bieden. Aangaande de door u geschetste moeilijkheden die u ervaarde op het vlak van huisvesting en tewerkstelling moet vastgesteld worden dat uw verklaringen geen blijk geven van oprechte en maximale inspanningen om uw levensomstandigheden te verbeteren. Gevraagd of u hulp hebt gezocht bij officiële instanties vertelt u dat u onderdak gevraagd hebt aan de Roemeense overheid, maar dat er u werd medegedeeld dat u zelf moest betalen voor uw huisvesting. Gevraagd of uw hulp gezocht hebt bij organisaties die zich inzetten voor daklozen beweert u dat IOM de enige organisatie zou zijn in Roemenië en dat zij u geen onderdak konden bieden. Gevraagd of u nog andere stappen ondernomen hebt om huisvesting te vinden antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u ooit geprobeerd hebt om een officiële tewerkstelling te vinden, antwoordt u eveneens ontkennend. U beweert namelijk dat er in Roemenië geen werkgelegenheid zou zijn en dat vluchtelingen vaak poetswerk doen, maar levert hiervan geen enkel bewijs (CGVS, p. 11, 12 en 14). Aangaande de gezondheidszorg in Roemenië verklaarde u dat u enkel toegang had tot de gezondheidszorg indien u betaalde. Zo moest u bijvoorbeeld betalen voor medicatie en voor het afnemen van een bloedonderzoek. Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u op dit vlak niet dezelfde rechten genoot als Roemeense burgers. Bovendien gaf u aan gehoord te hebben dat u in België een medische kaart zou krijgen waarmee u naar het ziekenhuis kan gaan zodra u verblijfsdocumenten zou hebben, wat suggereert dat de gunstigere voorwaarden een doorslaggevende motivatie voor u waren

(CGVS, p. 13). Daar waar u beweert dat u geen toegang had tot onderwijs, blijkt uit uw eigen verklaringen dat u zich wel inschreef voor een taalcursus en dat u werd meegedeeld dat men u zou opbellen zodra een cursus van start ging. Dit wijst enkel op een wachttijd en niet op een daadwerkelijke weigering van toegang tot onderwijs. Bovendien uitte u uw ongenoegen over het feit dat onderwijs in Roemenië betalend is en dat u over onvoldoende financiële middelen beschikte. Hieruit kan worden geconcludeerd dat uw moeilijkheden eerder het gevolg waren van praktische en financiële omstandigheden dan van een structurele weigering van toegang tot onderwijs (CGVS, p. 13 en 15). Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Ter staving van uw verzoek legde u een medisch attest voor dat werd opgemaakt op 28 oktober 2024 door dokter R. L. en waaruit blijkt dat u VGV type III heeft ondergaan. Betreffende dit attest verklaarde u dat u in Roemenië de vluchtelingenstatus hebt gekregen vanwege de vrouwelijke genitale verminking die u in Somalië heeft ondergaan (CGVS, p.16). Aangezien u geen vrees uit aangaande dit element bij terugkeer naar Roemenië kan dit attest bijgevolg ook niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.
Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Roemenië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.
Artikel 2.50 van de Wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt: *"Aanwezigheid ter terechtzitting. Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep"*.
Deze bepaling is in identieke bewoordingen opgesteld als het oude artikel 39/59 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'). De rechtspraak van de Raad van State terzake is bijgevolg nog steeds relevant.

Deze bepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (zie inzake oud artikel 39/59 § 2 van de Vreemdelingenwet RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Verzoekschrift

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat zij bij terugkeer naar Roemenië een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut dat zij daar heeft, ineffectief maakt. Uit het meest recente

AIDA-rapport over Roemenië blijkt dat de situatie voor begunstigden van internationale bescherming nog steeds bijzonder precair blijft. Verzoekster verklaarde dat zij na het ontvangen van een positieve beslissing, zonder verdere begeleiding werd achtergelaten. Gedurende 2,5 jaar was zij dakloos en diende zij beroep te doen op liefdadigheid van andere Somaliërs. Daarnaast was verzoekster genoodzaakt werk te zoeken via anderen, vanwege het gebrek aan toegang tot taallessen en bijgevolg legaal werk. Ze werkte daardoor aan een hongerloon en kon geen sociale rechten opbouwen. Haar verklaringen stemmen overeen met de informatie uit het AIDA-rapport. Hoewel erkende vluchtelingen in Roemenië bovendien in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk tegen allerlei obstakels botsen die een adequate toegang tot de gezondheidszorg verhinderen. Ook verzoekster ondervond problemen. Omdat zij geen officieel werk kon vinden, had zij een zeer laag inkomen en was zij niet in staat om een ziekteverzekering af te sluiten. Dit betekende dat zij alle kosten zelf moest dragen, wat financieel niet haalbaar voor haar was. De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met haar persoonlijke situatie dan wel de situatie waarin zij terecht zal komen indien zij terug gestuurd wordt naar Roemenië. Daarnaast zegt het politiegeweld in Roemenië ten aanzien van (kandidaat)vluchtelingen iets over de mentaliteit waarmee deze onthaald worden in dat land. Verzoekster merkt nog op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaarheid als jonge alleenstaande vrouw. In Roemenië, ondanks de formele bescherming als vluchteling, wordt zij geconfronteerd worden met culturele en sociale barrières die haar toegang tot basisrechten en bescherming ernstig beperken. Gezien de beperkte ondersteuningsstructuren en de discriminatie die zij als Somalische vrouw ervaart, zal een terugkeer naar Roemenië haar in een onveilige en kwetsbare positie plaatsen, zonder de nodige bescherming en integratiemogelijkheden. De bestreden beslissing stelt niets over deze pertinente elementen. Ten slotte gaat verzoekster nog in op internationale rechtspraak.

3.2. Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt volgende documenten toe aan het verzoekschrift:
1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand.

4. Pleitnota en aanvullende nota
4.1. De commissaris-generaal legt, als antwoord op een verzoek van de Raad op basis van artikel 2.3 van de RvV-wet om actuele informatie over te maken inzake de situatie van statushouders in Roemenië een pleitnota neer waarin *“Country Report: Romania. Update 2025*”, gepubliceerd door AIDA/ECRE in juni 2026 (internetlink) wordt bijgebracht.

4.2. Verzoekster legt, als antwoord op het verzoek van de Raad hetzelfde rapport van AIDA/ECRE (internetlink) neer en Amnesty International, *“The State of the World’s Human Rights: Romania 2025”* (internetlink) neer.

5. Beoordeling
5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat krachtens artikel 79, lid 3 van Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna Asielprocedureverordening) de voor 12 juni 2026 ingediende verzoeken om internationale bescherming onder Richtlijn 2013/32/EU vallen. Het huidige verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 15 juli 2024 zodat de bepalingen van deze richtlijn, zoals omgezet in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) van toepassing zijn.
De bepalingen van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot

wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna Verordening (EU) 2024/1347) zijn krachtens artikel 42 van deze verordening van toepassing met ingang van 1 juli 2026.

5.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van (oud) artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië op 27 november 2021, dat zij er als vluchteling werd erkend op 13 januari 2022 en dat haar een verblijfsvergunning werd uitgereikt die geldig is tot 17 april 2027 (AD, landeninformatie, stuk 1, brief Dublin Unit Romania, 30 juli 2024).

Verzoekster betwist de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier als dusdanig niet.
Bijgevolg is voldoende aangetoond, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, dat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in een andere EU- lidstaat, met name Roemenië.

Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekster deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. Uit de bepalingen van Verordening (EU) 2024/1347 volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd of ingetrokken. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat de aan verzoekster in Roemenië toegekende vluchtelingenstatus werd ingetrokken of beëindigd.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Roemenië.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie-en asielpact van de Europese Unie, het artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en dat de omzetting vormt naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming ongewijzigd laat.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5.4. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft

toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Roemenië ze er geen medische hulp onderdak, onderwijs en werk had en er soms een onveilig gevoel had (NPO, p. 9.).

Beide partijen leggen het AIDA, "*Country Report. Romania. Update 2025*" van juni 2026 voor. Dit rapport opgesteld door JRS Romania en gereviseerd door ECRE op basis van informatie van verschillende gouvernementele en niet-gouvernementele bronnen bespreekt en onderzoekt de actuele situatie van statushouders in Roemenië, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Verordening (EU) 2024/1347 bedoelde rechten en voordelen waarop zij als statushouders aanspraak maken (onder meer m.b.t. werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Roemenië na verblijf elders buiten het Roemeense grondgebied wordt hierin belicht en besproken. Verzoekster legt ook een rapport van Amnesty International voor met betrekking tot Roemenië voor he jaar 2025 dat kadert in het jaarrapport over de mensenrechtensituatie wereldwijd. Hierin wordt geen specifieke informatie verschaft met betrekking tot de rechten en situatie van statushouders in Roemenië. Wel wordt in dit document vermeld dat in Roemenië in 2025 sprake was van een toename van xenofobe retoriek in Boekarest in het bijzonder in de context van online haatcampagnes en anti-rechten protesten en dat middenveld organisaties de Nationale Raad ter bestrijding van discriminatie heeft opgeroepen preventief op te treden om migranten hiertegen te beschermen.
De Raad is van oordeel dat hij over voldoende objectieve en nauwkeurige landeninformatie beschikt in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie om te beoordelen of het beschermingsverzoek al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard omdat verzoekster reeds internationale bescherming geniet in Roemenië.

Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Roemenië in principe onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot sociale huisvesting, de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg als Roemeense onderdanen. Begunstigden van internationale bescherming die geen eigen inkomen hebben en deelnemen aan integratieprogramma's kunnen in regionale opvangcentra verblijven indien er voldoende plaatsen zijn en voor een periode van maximum één jaar. In de praktijk moeten zij in een aantal steden na drie maanden een vergoeding betalen. Er is begeleiding voorzien bij het vinden van sociale huisvesting en met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, al is die in de praktijk niet altijd aanwezig. Na een periode van ernstige tekortkomingen in de dienstverlening heeft Roemenië gradueel de integratie infrastructuur voor migranten hersteld in de zes regio's van Roemenië door projecten gefinancierd onder AMIF 2021-2027 en gecoördineerd door het de Algemene Inspectie voor Immigratie.
Statushouders hebben onder dezelfde voorwaarden als Roemeense onderdanen toegang tot sociale huisvesting. Wanneer lokale overheden niet in sociale huisvesting kunnen voorzien, kunnen zij voorzien in huursubsidies voor een periode van één jaar en een maximum van 50% en dit voor zover de nodige fondsen beschikbaar zijn. Statushouders kunnen evenwel moeilijkheden ervaren op de huurmarkt e, volgens JRS Roemenië hebben geen begunstigden van internationale bescherming dergelijke hulp ontvangen.
Het is voor begunstigden van internationale bescherming met specifieke kwalificaties, zoals dokters, in de praktijk niet mogelijk om hun beroep uit te oefenen tenzij zij aan bepaalde specifieke voorwaarden voldoen. Hoewel toegang tot taalonderwijs is voorzien, is gebrek aan kennis van de Roemeense taal voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië een belangrijke hinderpaal in de praktijk bij het vinden van werk en zijn ook niet in alle regio's en steden taallessen voorzien. Daarnaast zijn werkgevers vaak niet op de hoogte van het feit dat statushouders geen werkvergunning nodig hebben om te mogen werken in Roemenië en zijn zij terughoudend om statushouders aan te werven omwille van de administratieve rompslomp die dit zou meebrengen. Jobbeurzen georganiseerd door het Werkgelegenheidsagentschap zijn toegankelijk voor statushouders, en worden vaak gefaciliteerd door NGO's en internationale organisaties, die onder meer ook werkgevers uitleggen hoe zij statushouders kunnen aanwerven. Er zijn verder ook gevallen van een discriminerende houding ten aanzien van buitenlandse werknemers. Om de communicatieproblemen de beperken voorziet CNRR vertaling tijdens jobbeurzen. Ook andere NGO's treden af en toe in dialoog met werkgevers om uit te leggen wat internationale bescherming betekent en hoe zij vluchtelingen kunnen aanwerven. JRS Roemenië maakt evenwel ook melding van het feit dat werkgevers soms misbruik maken van het feit dat migranten niet goed op de hoogte zijn van hun rechten om hen uit te buiten. Veel statushouders kunnen enkel jobs voor laaggeschoolden vinden of informele jobs.
Sociale bijstand is voorzien onder bepaalde voorwaarden, onder meer voor statushouders die niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien, en dit voor een periode van 12 maanden, die kan verlengd worden met zes maanden en is afhankelijk van inschrijving in een integratieprogramma. Het verlenen van sociale bijstand is afhankelijk van de effectieve woonplaats van de begunstigde die wordt vermeld in de verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming kunnen te maken krijgen met bureaucratische obstakels inzake toegang tot gezondheidszorg en NGO's zijn in de praktijk cruciaal om de personen daarin bij te staan. Inschrijving in een integratieprogramma, wat een recht op sociale huisvesting en sociale bijstand opent, moet gebeuren binnen de drie maanden na het verkrijgen van internationale bescherming. Personen die tot

bepaalde kwetsbare groepen behoren, waaronder slachtoffers van mensenhandel of slachtoffers van foltering, verkrachting of ander ernstige vormen van seksueel geweld, moeten niet voldoen aan de voorwaarde van inschrijving in een integratieprogramma. UNHCR heeft een aantal problemen gemeld met de toekenning van sociale bijstand, waaronder de ongelijke toepassing van de wet door de verschillende regio's. Statushouders die terugkeren vanuit andere EU- lidstaten kunnen geconfronteerd worden met dakloosheid omdat zij niet in opvangcentra terecht kunnen. Nachtopvang is in de praktijk de enige oplossing en volgens CNRR wordt vaak in ad hoc oplossingen voorzien zoals opvang in religieuze instellingen of huisvesting bij de werkgever.
Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, blijkt uit de landeninformatie dat statushouders ook in 2025 worden geconfronteerd met een aantal problemen, zoals een gebrek aan financiële middelen om te betalen voor de sociale ziektekostenverzekering. Statushouders moeten immers bijdragen betalen aan het National Health Insurance House, wat een belangrijke financiële last betekent voor deze personen. Ook wordt de procedure om ziekteverzekering te bekomen omschreven als complex. De afschaffing in augustus 2025 van de "*co-verzekerde persoon*", waarbij een persoon verzekerd kon zijn via een tewerkgesteld familielid, betekent een verslechtering van de situatie volgens CNRR. Volgens de wet zijn een aantal groepen vrijgesteld van het betalen van bijdragen voor de ziekteverzekering, waaronder personen met een handicap, minderjarigen en zwangere vrouwen. Statushouders die werkloos zijn en niet in aanmerking komen voor de vrijstelling van betaling van bijdragen kunnen medische spoedhulp krijgen en sommige medische kosten medicijnen, psychologische bijstand en ziekteverzekering kunnen worden gesubsidieerd door integratieprogramma's van NGO's, afhankelijk van financiering.

Verder zijn er ook problemen voor begunstigden van internationale bescherming om een bankrekening te openen omdat sommige banken dit om veiligheidsredenen weigeren aan personen afkomstig uit bepaalde landen zoals Afghanistan, Irak, Iran en Syrië. In 2025 blijft dit volgens CNRR voor problemen zorgen, in het bijzonder voor personen uit Syrië.
Verder krijgen personen die als vluchteling worden erkend een verblijfsvergunning geldig voor drie jaar, en personen met subsidiaire bescherming een verblijfsvergunning geldig voor twee jaar. Deze documenten worden in de praktijk binnen een redelijke termijn afgeleverd en er wordt verder geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen bij het verlengen of vernieuwen van de verblijfsvergunning (AIDA, "*Country Report Romania, Update 2025*", juni 2026, p. 199-200).
Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie *van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).
In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Roemenië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.6. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, dient te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt dit vermoeden te weerleggen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster in Roemenië een verblijfsvergunning heeft gekregen die geldig is tot 17 april 2027 zodat haar legaal verblijf in Roemenië vaststaat en kan aantonen bij de Roemeense overheidsinstanties wat betreft haar recht op toegang tot de arbeidsmarkt, gezondheidszorg en huisvesting zoals voorzien in de Roemeense wetgeving. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook dat geen problemen worden gemeld bij de vernieuwing of verlenging van de verblijfsvergunning. Verzoekster toont niet aan dat zij niet tijdig haar verblijfsvergunning die nog geldig is tot 17 april 2027 zou kunnen laten verlengen ingeval van terugkeer naar Roemenië.
Verzoekster verklaarde dat zij lange periodes dakloos is geweest in Roemenië nadat zij het opvangcentrum waar zij als verzoekster om internationale bescherming en een maand als statushouder had verbleven, verlaten had en dat zij 11 maanden werkte in Roemenië als statushouder. Verzoekster verbleef iets langer dan twee jaar in Roemenië als statushouder. Daar waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat zij twee en een half jaar dakloos was in Roemenië, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij verklaarde *"Gedurende 2,5 jaar dat ik daar was had ik geen eigen onderdak. Soms sliep ik bij mensen. Soms sliep ik bij gezinnen waarvoor ik werkte"* (NPO, p. 10). Later verklaart zij dat zij als zij niet werkte zij op straat sliep en dat dit ongeveer 1 jaar duurde (NPO, p. 11). Verzoekster verklaart weliswaar dat zij onderdak heeft gevraagd aan de overheid en dat zij dit vroeg aan de organisatie MCH die mensen helpt en dat men haar zij zei dat zij zichzelf moest onderhouden, maar brengt geen enkel begin van bewijs bij dat zij contact had met overheidsinstanties in Roemenië in de zoektocht naar huisvesting en werk.
In de bestreden beslissing wordt inzake de moeilijkheden die zou ervaren hebben in haar zoektocht naar huisvesting en werk onder meer gesteld dat zij geen blijk heeft gegeven van maximale inspanningen om haar levensomstandigheden te verbeteren. Daarbij wordt overwogen: "*Gevraagd of u hulp hebt gezocht bij officiële*

instanties vertelt u dat u onderdak gevraagd hebt aan de Roemeense overheid, maar dat er u werd medegedeeld dat u zelf moest betalen voor uw huisvesting. Gevraagd of uw hulp gezocht hebt bij organisaties die zich inzetten voor daklozen beweert u dat IOM de enige organisatie zou zijn in Roemenië en dat zij u geen onderdak konden bieden. Gevraagd of u nog andere stappen ondernomen hebt om huisvesting te vinden antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u ooit geprobeerd hebt om een officiële tewerkstelling te vinden, antwoordt u eveneens ontkennend."
Zo uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit legaal werkte niet altijd onderdak vond tijdens haar verblijf in Roemenië als statushouder en ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders problemen kunnen ondervinden om legaal werk en huisvesting te vinden nadat zij het opvangcentrum hebben verlaten , blijkt ook dat zij nooit heeft geprobeerd om legaal werk te vinden en geen andere organisaties heeft gecontacteerd dan IOM en de MCH om onderdak te vinden. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat verschillende NGO's ondersteuning bieden aan statushouders in hun zoektocht naar werk en huisvesting en dat er nachtopvang en initiatieven binnen de religieuze gemeenschappen bestaan om voor onderdak te zorgen. De Raad minimaliseert geenszins de uitdagingen waarmee alleenstaande vrouwelijke statushouders in Roemenië kunnen geconfronteerd worden in hun zoektocht naar werk en onderdak, maar er blijkt niet dat elke alleenstaande vrouw als statushouder in Roemenië in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert, noch dat zij in een dergelijke situatie terechtkomen in geval van terugkeer na een verblijf in een andere EU-lidstaat. Door louter in het verzoekschrift haar verklaringen over haar gebrek aan onderdak en huisvesting in Roemenië en te verwijzen naar de algemene informatie hierover in het AIDA rapport Update 2024 doet zij geen afbreuk aan het voorgaande. Van een statushouder kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij voldoende inspanningen levert om haar rechten in de EU-lidstaat die haar internationale bescherming verleende, te doen gelden. *In casu* wordt in het verzoekschrift als dusdanig niet betwist en dus ook niet weerlegd dat zij eerder beperkte inspanningen heeft geleverd om haar rechten als vluchteling in Roemenië te doen gelden.

Waar voorts verzoekster verklaarde geen toegang te hebben gehad tot onderwijs, dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat zij wel toegang had tot taalonderwijs. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen: "*Daar waar u beweert dat u geen toegang had tot onderwijs, blijkt uit uw eigen verklaringen dat u zich wel inschreef voor een taalcursus en dat u werd meegedeeld dat men u zou opbellen zodra een cursus van start ging. Dit wijst enkel op een wachttijd en niet op een daadwerkelijke weigering van toegang tot onderwijs. Bovendien uitte u uw ongenoegen over het feit dat onderwijs in Roemenië betalend is en dat u over onvoldoende financiële middelen beschikte. Hieruit kan worden geconcludeerd dat uw moeilijkheden eerder het gevolg waren van praktische en financiële omstandigheden dan van een structurele weigering van toegang tot onderwijs (CGVS, p. 13 en 15)".*
Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter citeren van haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud en voert daarmee geen dienstig verweer. In de aanvullende nota wordt verwezen naar informatie uit het AIDA rapport van 2026 waarin wordt gesteld dat gebrek aan taalkennis een belangrijke barrière vormt voor toegang tot de arbeidsmarkt en dat gratis taallessen gedurende een jaar na het verlenen van internationale bescherming beschikbaar zijn en dat in sommige gevallen personen niet langer kunnen deelnemen aan dergelijke cursussen, met inbegrip van statushouders die verschillende jaren in een andere EU-lidstaat verbleven en terugkeren naar Roemenië. Met haar algemeen betoog en algemene verwijzingen naar de landeninformatie, doet verzoekster geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij zelf verklaarde dat zij zich inschreef voor taalonderwijs in Roemenië en haar werd gezegd dat men haar zou bellen zodat hieruit niet blijkt dat haar de toegang daadwerkelijk of structureel geweigerd werd. Voorts blijkt uit het AIDA rapport ook dat JRS in Roemenië taalcursussen organiseert (AIDA, p. 223). Dat de praktische toegankelijkheid tot taal-en beroepsopleidingen beperkt kan blijken volgens de beschikbare landeninformatie, betekent niet dat deze niet zou bestaan voor statushouders en dat er voor verzoekster geen enkele mogelijkheid zou bestaan om haar taalkennis te verbeteren en zo haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Hoe dan ook slaagt verzoekster er met haar algemeen betoog in het verzoekschrift en haar aanvullende nota inzake de moeilijkheden die statushouders ervaren bij de toegang tot de arbeidsmarkt en taalcursussen, niet in om aan te tonen dat zij in haar individuele omstandigheden verhinderd zou zijn om in haar elementaire behoeften te voldoen en zo in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen in geval van terugkeer. Dat zij niet langer onder het integratieprogramma van IGI-DAI zou vallen en dus ook niet op de daarin voorziene specifieke begeleiding zou kunnen rekenen, doet geen afbreuk aan het feit dat een aantal NGO's zoals JRS ook in taalonderwijs en ondersteuning bij jobbeurzen voorzien buiten het voormelde integratieprogramma.

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij diende te betalen voor gezondheidszorg, waaronder medicatie en het afnemen van een bloedonderzoek, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gesteld dat hieruit niet blijkt dat zij op dit vlak niet dezelfde rechten zou genieten als Roemeense burgers en dat zij aangaf gehoord te hebben dat zij in België een medische kaart zou krijgen waarmee zij naar het ziekenhuis kan gaan zodra ze verblijfsdocumenten zou hebben, wat suggereert dat de gunstigere voorwaarden een doorslaggevende motivatie voor haar waren. Verzoekster weerlegt deze motieven in de

bestreden beslissing niet door er in het verzoekschrift op te wijzen dat zij een zeer laag inkomen had waardoor zij niet in staat was een ziektekostenverzekering af te sluiten.
Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster ook verklaarde dat als men ziek is, men naar het ziekenhuis mag maar dat men er moet voor betalen en dat men in de apotheek iets kan kopen of natuurlijke medicijnen kan gebruiken zoals gember (NPO, p. 14).

Verzoekster maakte, behalve een algemene verwijzing dat er geen toegang zou zijn tot medische hulp voor begunstigden van internationale bescherming in Roemenië, geen melding van ernstige medische of psychologische problemen waarmee zij zou gekampt hebben als statushouder in Roemenië en waarvoor zij in haar individuele omstandigheden geen toegang tot medische of psychologische bijstand zou gekregen hebben. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg voor statushouders vaak problematisch is en dat vele statushouders geen ziekteverzekering kunnen betalen, zoals ook door verzoekster in het verzoekschrift en haar aanvullende nota wordt opgemerkt. Evenwel doet dit geen afbreuk aan het feit dat toegang tot dringende medische hulp gegarandeerd is volgens de landeninformatie en dat verzoekster geen melding maakt van ernstige medische of psychologische problemen waarmee zij in Roemenië zou gekampt hebben.
Zij maakt verder ook geen melding van actuele ernstige medische of psychologische problemen waarmee zij heden zou kampen. Verzoekster verwijst in haar aanvullende nota naar het AIDA rapport waarin melding wordt gemaakt van het feit dat voor vrouwen die genitale verminking hebben ondergaan binnen de Roemeense gezondheidszorg onvoldoende gespecialiseerde kennis en ervaring beschikbaar is binnen de publieke gezondheidszorg en wijst erop dat zij dit ook heeft ondergaan. Verzoekster heeft hiervan ook een document neergelegd opgesteld op 28 oktober 2024 (AD, documenten, stuk 1).

De Raad kan evenwel slechts vaststellen in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekster verklaarde dat zij geen vrees heeft aangaande haar besnijdenis bij terugkeer naar Roemenië. Verder dient ook te worden vastgesteld dat zij niet heeft verwezen naar de nood aan medische opvolging hieromtrent tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij evenmin enig document bijbrengt waaruit blijkt dat zij actueel in België een medische behandeling krijgt. In de mate dat verzoekster meent dat zij aanspraak kan maken op een recht op verblijf in België omwille van de onbeschikbaarheid van passende medische zorg in Roemenië, dient zij een beroep te doen op de voorziene procedure in de Vreemdelingenwet.

Verzoekster beroept zich in het verzoekschrift op haar kwetsbaarheid als jonge alleenstaande vrouw die haar veiligheid en welzijn ernstig zouden bedreigen bij een terugkeer en de beperkte ondersteuningsstructuren en discriminatie die zij als Somalisch vrouw ervaart. Verzoekers kan evenwel niet volstaan met een algemene verwijzing naar haar profiel als alleenstaande Somalische vrouw. Met dergelijk algemeen betoog toont zij niet aan dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie en dat *in casu* in geval van terugkeer zeer verregaande materiële deprivatie dreigt voor verzoekster. Zoals reeds aangehaald maakt verzoekster geen melding van actuele ernstige medische of psychologische problemen die haar zelfredzaamheid of vermogen om haar rechten te doen gelden heden dermate zouden ondermijnen dat zij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij een beroep kon doen op hulp van andere Somaliërs in Roemenië en dat zij er onderdak vond en in haar levensbehoeften kon voorzien en verder slechts beperkte stappen ondernam om haar levensomstandigheden te verbeteren.

Waar verzoekster, onder verwijzing naar een rapport van de Amerikaanse ambassade in Roemenië over politiegeweld tegen kandidaat-vluchtelingen en een rapport van Amnesty International op algemene wijze betoogt dat in Roemenië een toename wordt vastgesteld van xenofobe retoriek, wijst de Raad erop dat zij zelf tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van persoonlijke ervaringen op dit vlak. Verzoekster toont niet concreet aan dat zij omwille van dergelijke retoriek en mogelijk racistische bejegening in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde of riskeert terecht te komen. Roemenië is overigens helaas niet de enige EU-lidstaat waar vluchtelingen racistisch of discriminatoir kunnen worden bejegend of waar een xenofobie retoriek aanwezig is. De vaststelling dat xenofobie in Roemenië voorkomt leidt niet tot het besluit dat de Roemeense autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen ten aanzien van verzoekster niet zullen nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Zonder de ernst van racistische incidenten op enige wijze te willen minimaliseren dient te worden vastgesteld dat verzoekster met haar algemeen betoog niet aantoont dat haar voorzienbare levensomstandigheden als persoon die in Roemenië internationale bescherming geniet en over een geldige verblijfsvergunning en reisdocument beschikt haar zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of artikel 3 van het EVRM.
Tenslotte merkt de Raad nog op dat verzoekster gevraagd waarom zij na twee en een half jaar besloot te vertrekken uit Roemenië verklaart dat het leven moeilijker werd, dat Roemenië haar een statuut gaf maar niets meer dan dat en dat zij een toekomst wil opbouwen en dat zij is vertrokken omdat zij dat daar niet krijgt (NPO, p. 14).

Zo hieruit kan blijken dat de eigenlijke reden waarom zij uit Roemenië vertrokken is ligt in het feit dat het leven moeilijker werd en zij meer toekomst zag in België, blijkt hieruit niet dat zij zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond in Roemenië en kan uit de verschillen in de situatie van statushouders in België en Roemenië evenmin worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer in een dergelijke situatie dreigt terecht te komen.

Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor haar sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Roemenië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Roemeense grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend, kan stellen. Verzoekster toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.
Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoekster zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Roemenië, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in Verordening (EU) 2024/1347.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet langer meent te kunnen beroepen op de bescherming die werd verleend door Roemenië, uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op objectieve informatie inzake de situatie van statushouders in Roemenië en op alle dienstige stukken.
De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.
Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	K. POLLET